

Per hørte kun efter med det ene Øre. Han havde stadig sin Opmærksomhed henvendt paa Nanny, der stod henne i den anden Ende af Salen og fjasede i en Kres af smiskende Kurmagere. Skønt han var bleven fast bestemt paa at lade hende sejle sin egen, plumrede Sø, kunde han dog ikke holde Øjnene fra hende. Han saae nu, hvordan Løjtnant Iversen, der havde været ude i Forstuen og hentet hendes Hermelinslag, med dvælende Omhu lagde dette om hendes Skuldre, og hvordan han absolut ogsaa vilde hægte det under Hagen, hvad han dog ikke fik Lov til. Nanny knipsede ham over Fingrene. Men umiddelbart efter tog hun frejdig hans tilbødte Arm og skridtede afsted med ham gennem Salen og ud i Haven, hvor andre af Selskabets Unge (hvad Per ikke vidste) i Forvejen var tyet ud for at drikke Kaffen i det norske Lysthus.

Da Havedøren havde lukket sig bag dem, gled Pers Blik uvilkaarlig hen paa Jakobe, der sad i en Lænestol lidt fra ham og blev underholdt af nogle Bekendte. Udtrykket i hendes Ansigt slog ham; hun maatte have siddet og iagttaget ham og trukket Øjnene til sig i det samme Nu, — de havde ligesom endnu ikke faaet noget bestemt Blik.

Skulde hun have opdaget noget? — tænkte han, dog uden at foruroliges synderlig af Tanken, ja næsten med nogen Overlegenhed. Han kendte Jakobes egne moralske Skrøbeligheder i Forholdet